

ชื่อหนังสือ
เรื่อง
เรียบเรียง

เปิดความคิด ชีวิตอัจฉริยะ
ดร.อาจอง ชุ่มสาย ณ อยุธยา
ร่วมไม้

ISBN 978-616-7115-01-6

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ.2552 โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

บรรณาธิการที่ปรึกษา

กฤษฎาพร ชุ่มสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร

सानุพันธ์ ชุ่มสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ

อิศวเรศ ตโมณฑ

พิสูจน์อักษร

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คณิตศาสตร์ เสมานพรัตน์

แต่สรรพชีวิต
ที่ทำได้เปิดความดี
รู้การค้นพบ “ความจริง”

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นเวลากว่า 4 ปี นับตั้งแต่ที่พวกเราคณะทำงานสำนักพิมพ์
พริมาตี้ได้มีโอกาสสัมภาษณ์เจาะลึกเรื่องราวชีวิตของ **ดร.อาจอง
ขุมสาย ณ อยุธยา** และเรียบเรียงออกมาเป็นหนังสือที่ได้รับการตอบ
รับอย่างล้นหลามจากผู้อ่าน ที่มีชื่อว่า “อัจฉริยะบนทางสีขาว” นั้น ใน
ฐานะที่ได้มีโอกาสติดตามการทำงานของท่านอย่างใกล้ชิดตลอดมา
พวกเรามองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ภารกิจ “สร้างคนและสังคมสีขาว”
ที่ท่านทุ่มเทแรงกายและแรงใจมาตลอดกว่าหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมา นั้น
กำลังค่อยๆ แผ่ขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ โดยได้รับความร่วมมือจาก
หน่วยงานต่างๆ มากมาย ทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในประเทศและ
นอกประเทศ...แม้วัยของท่านกำลังจะก้าวเข้าสู่วัยเลขเจ็ดขึ้นหน้าแล้วก็
ตาม แต่การทำงานของท่านยังคงเปี่ยมประจักษ์ “มนุษย์หุ่นยนต์” ที่ไม่
รู้จักคำว่า “เหน็ดเหนื่อย” เลยแม้แต่หยด ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังบอกกับ
เราเสมอว่า “อยากจะมีอายุถึง 120 ปี จะได้อยู่ช่วยเหลือผู้คนในสังคม
ไปได้อีกนานๆ”

หากจะถามท่านถึงเหตุผลของความมุ่งมั่นทุ่มเทกับการทำงานบนหนทางสายนี้ เรามั่นใจได้ว่า คำตอบของท่านมีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...

“เพราะผมเข้าใจแล้วว่า ชีวิตนี้เกิดมาเพื่ออะไร”

เป็นคำตอบที่ส่งตรงออกมาจากใจ พร้อมๆ กับรอยยิ้มอันเปี่ยมสุขที่หลากหลาย คนคงคุ้นเคยเป็นอย่างดี

ดร.อาจอง มักจะเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตของผู้คนบนโลกใบนี้เป็นเหมือนการ “เล่นเกมชีวิต” บนสนามเด็กเล่นผืนใหญ่ ที่ธรรมชาติ (หรือที่บางคนเรียกว่า “พระเจ้า”) ได้สร้างขึ้นมา ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายที่ผู้คนส่วนใหญ่กำลังเล่นเกมชีวิตอย่าง “ผิดวิธี” ซึ่งนอกจากจะทำให้ไปไม่ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ในระหว่างเส้นทางของการเล่นเกมนั้น ก็ยังต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมาน ความสับสน ว้าวุ่นใจ จากการหลงทิศหลงทางโดยไม่รู้ตัว

ด้วยเหตุนี้ ทั้งชีวิตของ ดร.อาจอง จึงได้อุทิศร่างกายและแรงใจ ไปกับการที่จะช่วยชี้แนะวิธีการเล่นเกมชีวิตอย่างถูกต้อง สามารถเผชิญ สิ่งต่างๆ รอบด้านด้วยใจที่เป็นสุข มีสติ มีปัญญา โดยอาศัยความรัก ความเมตตา และการฝึกจิต เป็นเคล็ดลับที่สำคัญ ซึ่งจะนำไปสู่ เป้าหมายปลายทางที่ถูกต้องสำหรับทุกชีวิต นั่นคือการไปสู่สภาวะ “นิพพาน” นั่นเอง

ในฐานะของกลุ่มคนทำหนังสือกลุ่มเล็กๆ แต่มีแรงปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ พวกเราจึงได้ขออาสาที่จะร่วมเป็นแกนนำให้กับท่านอีกครั้ง ในการสืบสานภารกิจนี้ให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมมากขึ้น ด้วยการรื้อยเรียง “ความคิดเชิงลึก” ของท่านในทุกมิติ ทุกกาลเวลา จนออกมาเป็น หนังสือคุณภาพเล่มนี้ขึ้น

จุดมุ่งหมายของหนังสือเล่มนี้ คือการช่วยให้ผู้อ่านได้ “รู้เท่าทัน เกมชีวิต” รู้จักกับรากเหง้าที่แท้จริงของทุกสรรพสิ่ง นับจากอดีต ก้าวสู่ ปัจจุบัน ต่อเนื่องไปถึงอนาคต ทั้งในส่วนที่คาดว่าจะต้องเกิดขึ้น และในส่วนที่ปรารถนาจะให้เกิดขึ้น...หนังสือเล่มนี้ จึงไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะไปเพิ่มระดับความเป็นอัตโนมัติตัวตนให้กับท่านผู้อ่านในฐานะของ “ผู้รอบรู้” แต่เป็นการที่จะให้ “รู้เพื่อปล่อยวาง” จาก “สิ่งมายา” ที่อยู่ รายล้อมรอบตัว และมุ่งหน้าสู่ทางออกจากเกมชีวิตนี้ให้จงได้

เช่นเดียวกับ ดร.อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา ที่ความรู้จาก ภูมิปัญญาของท่านในทุกวันนี้ ได้ถูกนำออกมาใช้เพียงเพื่อช่วยเหลือผู้คน ในสังคมเท่านั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่อประกาศศักดาความเป็นผู้รอบรู้หรือ ความเป็นอัจฉริยะบุคคลแต่อย่างใด เพราะนั่นไม่ใช่ความสุขที่แท้จริงของ ชีวิตในความคิดของท่าน...

ความสุขของท่านในทุกวันนี้ คือ การได้เห็นเด็กๆ ของท่าน เติบโตขึ้นเป็น “คนดี” ในสังคม ด้วยหัวใจที่มั่นคง จากการที่ท่านและ เหล่าครูอาจารย์ได้ช่วยกันฟูมฟักด้วยความรักและความเมตตา เพื่อเป็น ตัวอย่างให้เห็นถึงการสร้างผลผลิตที่ดีจากแหล่งผลิตที่ดี เป็นรากฐาน ใหม่ที่แข็งแกร่งและยั่งยืนให้กับสังคม นอกเหนือจากนั้น ชีวิตของท่าน และทุกๆ คนในโรงเรียนสัตยาไส ที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันอุดม สมบูรณ์ แวดล้อมด้วยผู้คนที่มีจิตใจดี หล่อเลี้ยงชีวิตทุกชีวิตได้ด้วย ทรัพยากรที่หาได้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพาทรัพยากรจากภายนอก นั่น คือสิ่งที่ “พอเพียง” แล้ว สำหรับชีวิตของท่าน...

และนั่นก็คงจะเป็นสิ่งที่ “พอเพียง” สำหรับชีวิตของท่านผู้อ่าน ด้วยเช่นกัน หลังจากที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบ...

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

คำนำ

นับตั้งแต่ที่ทางสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้ติดต่อขอสัมภาษณ์มุมมองความคิดของผมในเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ซึ่งผูกพันเกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์เพื่อนำมาทำเป็นหนังสือเล่มนี้ คณะทำงานได้ใช้เวลาหลายครั้งในการสัมภาษณ์และรวบรวมความคิดของผม ซึ่งถือว่าเป็นงานที่ไม่ง่ายนักที่จะหลอมรวมความคิดที่หลากหลายและอาจจะไม่ประติดประต่อกัน แต่ด้วยความเพียรพยายาม ความอดทน และความตั้งใจดีของคณะทำงาน งานนี้จึงสำเร็จกลายเป็นผลงานที่สำคัญในการสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนเป็นจำนวนมากที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ นอกจากนี้ยังจะช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านได้รู้ถึงแนวทางในการที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีขึ้น...ผมจึงขอชื่นชมทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เมื่อมองไปรอบๆ ตัวในเวลาี้ เราจะพบกับปัญหาน้อยใหญ่ เกิดขึ้นมากมายในสังคมมนุษย์ มีการทะเลาะเบาะแว้งฆ่าฟันกัน มีการทำลายธรรมชาติ ทำลายสิ่งแวดล้อม คุณธรรมความดีงามของผู้คน ตกต่ำ ทุกปัญหาเหล่านี้ล้วนเกิดจากการที่มนุษย์ “ไม่รู้จักตัวเอง” ...หมายถึงไม่รู้ว่ตัวเองคือใคร มาอยู่ในโลกนี้ทำไม เพื่ออะไร แล้วสุดท้ายจะต้องไปไหน ทำให้เล่นเกมชีวิตผิดพลาดกันมาก แต่ถ้ามนุษย์รู้ว่ชีวิตของตนเองนั้นเริ่มต้นมาอย่างไรในอดีต ปัจจุบันเป็นอย่างไร แล้วจะไปสู่นาคตหรือจุดหมายปลายทางของชีวิตได้เช่นไร...นั้นก็เท่ากับว่ามนุษย์ได้ “รู้จักตนเอง” ตั้งแต่ต้นจนจบ และเมื่อไรที่มนุษย์รู้จักตนเองจนเข้าถึงเป้าหมายที่แท้จริงของการมีชีวิตอยู่ในฐานะ “มนุษย์” ได้ เมื่อนั้นเราจะได้คำตอบในทุกคำถามที่เคยแสวงหา และสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีขึ้นได้...

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

ความรู้

วันวาน.....12

วันนี้.....40

วันพรุ่ง.....86

รุ่งอรุณแห่งพรุ่งนี้
(ภาคพิเศษ).....132

ทางออกไร้ทาง.....148

วันวาน

“วิทยาศาสตร์นี้เราดูแต่ด้านวัตถุอย่างเดียวนะ
จากโพเทนเชียล เอเนอร์จี (potential energy)
พลังงานที่ยังไม่ปรากฏ แล้วก็ปรากฏออกมา และในที่สุด
ก็กลับไปเป็น โพเทนเชียล เอเนอร์จี (potential
energy) อีกครั้ง...วิทยาศาสตร์มองถึง อดีต ปัจจุบัน
และอนาคตโดยยังไม่เข้าไปในรายละเอียดสักเท่าไร ตอนนี้อะไร
ก็ต้องเข้ามาสำรวจดูตัวเองแล้วละ เพราะว่ามนุษย์เราจะ
มีล้วนรู้ตัวที่เกี่ยวข้องกับ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต
ไม่เหมือนกันกับวิทยาศาสตร์ ซึ่งดูเฉพาะแค่การระเบิด และก็
ค่อยๆ พัฒนาออกไป จนถึงจุดที่ขบเขย่าไป แต่พอมีมนุษย์
เข้ามา มันก็ไม่ง่ายอย่างนั้น เพราะมนุษย์เราทำนี่อะไรต่ออะไร
เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาอย่าง...”

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

กำเนิดจักรวาล

วิทยาศาสตร์ได้อธิบายถึงกำเนิดของจักรวาลไว้ว่า จักรวาลเริ่มต้นขึ้นเมื่อประมาณ 14,000 ล้านปีก่อน ในครานั้นมีการระเบิดครั้งยิ่งใหญ่ หรือที่เรียกกันว่า “บิกแบง” ทำให้เกิดแก๊สและฝุ่นละอองต่างๆ ขึ้น จากนั้นกลุ่มแก๊สและฝุ่นละอองเหล่านั้นก็เริ่มเกาะรวมตัวกันจนกลายเป็นดาวฤกษ์¹ กระทั่งเวลาผ่านไป อุณหภูมิจากการระเบิดในครั้งนั้นค่อยๆ ลดลง ดาวฤกษ์ที่เคยร้อนระอุก็ค่อยๆ

เย็นตัวลงจนกลายเป็นดาวเคราะห์²ต่างๆ ระบบสุริยะจักรวาลและโลกของเราเองก็มีที่มาจากการระเบิดในครั้งนั้นด้วย ซึ่งตามหลักฐานทางวิทยาศาสตร์นั้นพอจะบอกได้ว่าระบบสุริยะจักรวาลของเราเพิ่งถือกำเนิดขึ้นเมื่อ 4,500 ล้านปีนี่เอง ดังนั้นหากเทียบกับเวลาที่จักรวาลนี้เริ่มต้นแล้ว โลกของเราก็เป็นดวงดาวที่อายุไม่มากเท่าไรนัก

¹ดาวฤกษ์ คือ ดาวที่มีแสงสว่างในตัวเอง เช่น ดวงอาทิตย์

²ดาวเคราะห์ คือ ดาวที่ไม่มีแสงสว่างในตัวเอง เช่น ดาวโลกของเราที่ไม่มีแสงสว่างในตัวเอง จำต้องอาศัยพลังงานความร้อนและแสงสว่างจากดาวฤกษ์อย่างดวงอาทิตย์เพื่อการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตบนพื้นพิภพ

กาแล็กซีทางช้างเผือก

กาแล็กซี คือ กลุ่มดาวที่เหล่าดาวฤกษ์ทั้งหลายมาอยู่ร่วมกัน โลกของเราอยู่ในกาแล็กซีทางช้างเผือก โดยในกาแล็กซีทางช้างเผือกนี้ จะมีดาวฤกษ์ที่เหมือนกับดวงอาทิตย์ของเราประมาณ 1 แสนล้านดวง ซึ่งดาวฤกษ์แต่ละดวงจะมีระบบสุริยจักรวาลเป็นของตัวเอง โลกของเราเป็นหนึ่งในดาวเคราะห์ 9 ดวงที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาลอันมีดาวฤกษ์คือดวงอาทิตย์เป็นจุดศูนย์กลาง ในขณะที่ดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ ก็กำลังหมุนรอบดาวฤกษ์ประจำสุริยจักรวาลของตนเองอยู่เช่นกัน ดังนั้นจึงมีระบบสุริยจักรวาลเช่นนี้ในกาแล็กซีทางช้างเผือกประมาณ 1 แสนล้านระบบตามจำนวนของดาวฤกษ์

ถ้ามองจากด้านข้าง กาแล็กซีทางช้างเผือกของเราจะมีลักษณะเหมือนไขดาว ตรงกลางที่เป็นตำแหน่งของไขแดงคือกลุ่มดวงดาวที่อยู่กันอย่างหนาแน่น ห่างจากตรงกลางก็จะมีดาวน้อยลงเรื่อยๆ และพอยกนอกกาแล็กซีทางช้างเผือกก็จะเป็นสุญญากาศ ที่มีกาแล็กซีอื่นๆ อีกมากมาย

กลับเข้ามาที่ระบบสุริยจักรวาลของเราอีกครั้ง ในกาแล็กซีทางช้างเผือกที่ระบบสุริยจักรวาลของเราดำรงอยู่นี้ มีดวงอาทิตย์เป็นแหล่งพลังงานที่ใหญ่ที่สุด แต่ทว่าเมื่อเทียบกับดาวดวงอื่นในแบบเดียวกัน ดวงอาทิตย์ที่เรามองเห็นและคิดว่าใหญ่โตกลับเล็กมาก และถ้ามองเข้ามายังดาวโลกของเรา ซึ่งมีมนุษย์นับล้านชีวิตอาศัยอยู่ เราจะเห็นว่าโลกของเราเล็กนิดเดียวจนแทบจะนำไปเปรียบกับดาวดวงอื่นๆ ไม่ได้เลย คล้ายๆ กับว่าโลกของเราเป็นเพียงฝุ่นละอองในจักรวาลนี้เท่านั้นเอง

“ชีวิต”บนดาวดวงอื่น

ตอนนี้มนุษย์อาจมีเพื่อนร่วมจักรวาลอยู่บนดวงดาวอื่นๆ ด้วยก็ได้ เพียงแต่เรายังสำรวจไปไม่ถึง ข้อสันนิษฐานนี้มีความเป็นไปได้มากขึ้น เมื่อองค์การนาซาส่งยานไวกิงไปเยือนดาวอังคาร ตัวยานไวกิงนั้นมีลักษณะพิเศษคือแขนของยานที่ยื่นออกไปได้ และสามารถขุดเอาดินบนดาวอังคารกลับเข้ามาในยานเพื่อทดสอบว่ามีสารเคมีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง สิ่งที่ค้นพบในครั้งนั้นสร้างความแปลกประหลาดใจให้แก่ทุกคน เนื่องจากผลการทดสอบปรากฏว่า ดินบนดาวอังคารเหมือนกับดินบนโลกของเรามาก

นอกจากนั้นเรายังค้นพบว่า สิ่งมีชีวิตบนดาวอังคารซึ่งเริ่มต้นจากสัตว์เซลล์เดียวนั้นเกิดขึ้นพร้อมๆ กับโลกของเรา แหล่งข้อมูลสำคัญนี้มาจากชิ้นส่วนของดาวอังคารที่ถูกสะเก็ดดาวขนาดใหญ่ชน และมีบางส่วนหลุดกระเด็นลงมายังบริเวณแอนตาร์กติก (ขั้วโลกใต้) เมื่อนำมาศึกษาด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ โดยการผ่าเข้าไปในหินเหล่านี้ เราก็พบว่าเซลล์อยู่ในหิน เป็นเหมือนซากฟอสซิล อายุราว 3,500 ล้านปี ซึ่งหมายความว่าชีวิตบนดาวอังคารเริ่มกำเนิดขึ้นพร้อมกับชีวิตบนโลกของเรา (โลกเกิดขึ้นเมื่อ 4,500 ล้านปีก่อน และในอีก 1,000 ล้านปีต่อมาจึงเริ่มเกิดเซลล์ตัวเดียวขึ้นบนโลก) นอกจากนั้น เรายังพบอีกว่า ดาวอังคารก็มีพัฒนาการที่คล้ายกับโลกของเรา เช่น เคยมีน้ำท่วมมาก ซึ่งโลกของเราก็เคยเกิดน้ำท่วมโลกมาแล้ว และจากเหตุการณ์คราวนั้นก็ทำให้เกิดสิ่งมีชีวิตในน้ำขึ้นมากมาย จากสัตว์น้ำ ก็พัฒนากลายเป็น สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ ต่อมาก็เป็นนก เป็นลิง และเป็นมนุษย์ในที่สุด ดังนั้น ดาวอังคารเองก็อาจจะเคยมีพัฒนาการในลักษณะเดียวกับโลกของเรา

มาแล้วก็เป็นได้ ทว่าหลังจากนั้นมีความเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดบนดาวอังคารที่ทำให้ชีวิตเหล่านั้นสูญหายไป ก็ยังไม่มีใครให้คำตอบได้

แม้ว่าดาวอังคารกับโลกจะเริ่มต้นพร้อมกันแต่เนื่องจากดาวอังคารมีขนาดเล็กกว่าดาวโลก แรงดึงดูดจึงน้อยกว่า ทำให้ทุกวันนี้ ออกซิเจนบนดาวอังคารหายไปหมด เหลือเพียงคาร์บอนไดออกไซด์ที่หนักกว่าออกซิเจน จนกลายเป็นบรรยากาศหลักของดาวอังคารในเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ค้นพบทำให้แผนการอพยพประชากรโลกไปยังดาวอังคารในอนาคตมีโอกาสเป็นไปได้มากขึ้น เนื่องจากบนนั้นมีคาร์บอนไดออกไซด์ซึ่งสามารถใช้เป็นฐานของชีวิตได้ในอนาคต ที่สำคัญเรายังค้นพบอีกว่าบนพื้นผิวของดาวมีร่องรอยการเซาะของธารน้ำในอดีต แม้ว่าตอนนี้จะแห้งไปแล้วแต่ยังทิ้งร่องรอยในจุดที่เคยเกิดแม่น้ำให้เห็นไม่เพียงเท่านั้น เรายังสำรวจพบอีกด้วยว่าบนขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ของดาวอังคารนั้น ยังมีน้ำเหลืออยู่เยอะมาก เพียงแต่ถูกเก็บรักษาไว้ในรูปของน้ำแข็ง (โดยมีคาร์บอนไดออกไซด์ในรูปของน้ำแข็งแห้งปกคลุมอยู่) และได้ดินของดาวอังคารก็น่าจะมีน้ำเก็บกักไว้อีกมาก เรื่องนี้ทำให้นักวิทยาศาสตร์ต่างก็ยินดีที่ได้รู้ว่าบนดาวอังคารมีน้ำสำหรับอนาคต เพราะในวันข้างหน้าหากมนุษย์ได้ไปอยู่ที่นั่น ก็สามารถดึงน้ำจากตรงนั้นมาใช้ได้ แต่กระนั้นก็ยังมึบทเรียนจากดาวอังคารในแง่ที่น่ากังวลใจอยู่ เมื่อเกิดข้อสันนิษฐานว่า อนาคตของโลกอาจมีจุดจบเหมือนดาวอังคารก็เป็นได้ เพราะตอนนี้โลกของเรากำลังร้อนขึ้นเรื่อยๆ ตามการเพิ่มของปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศ นั้นหมายความว่าตอนนี้โลกของเรากำลังก้าวสู่ลักษณะบรรยากาศแบบเดียวกับดาวอังคาร จึงเป็นไปได้ว่า ต่อไปโลกก็อาจจะแห้งแล้ง กลายเป็นทะเลทรายไปจนหมด

หากถามว่ายังมีสิ่งมีชีวิตแบบ “มนุษย์” เรuben ดาวดวงอื่นอีกหรือไม่ ก็ต้องลองคิดกันแบบเปิดใจกว้างว่า ถ้าดาวฤกษ์อย่างดวงอาทิตย์ของเรายังมีระบบสุริยะจักรวาลได้ ก็เป็นไปได้ที่ดาวฤกษ์ดวงอื่นๆ จะได้สิทธิ์นี้เหมือนกัน แม้จะเป็นเรื่องที่ยังตามหากันไม่พบ แต่นักวิทยาศาสตร์เองก็ยอมรับแล้วว่า มีโอกาสที่จะมีโลกอย่างเดียวกับที่เราอยู่นี้ประมาณ 1 ในล้าน ซึ่งเอาแค่เฉพาะดาวฤกษ์ในกาแล็กซีทางช้างเผือกของเรา ก็มียุ่แล้วถึง 1 ล้านล้านดวง ดังนั้นโอกาสที่จะมีโลกที่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่เช่นเดียวกับโลกของเราจึงมีเยอะมาก แต่ก็ต้องทำความเข้าใจว่า ถ้าสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นมีอยู่จริง พวกเขาก็อาจจะไม่ได้มีสภาพเดียวกันกับมนุษย์บนโลก แม้ว่าอาจจะเริ่มมาจากสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวเหมือนกัน แต่ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการกำเนิดชีวิตบนดาวดวงนั้นก็อาจจะไม่เหมือนกันกับโลกของเรา อันจะส่งผลต่อการกำเนิดชีวิตในแบบต่างๆ ด้วย ตัวอย่างเช่น ร่างกายของมนุษย์บนโลกประกอบด้วยคาร์บอนเป็นพื้นฐาน แต่คุณสมบัติของสารที่ไม่ใช่คาร์บอนแต่ทำหน้าที่ได้ใกล้เคียงกันก็มี คือ ซิลิกอน เพราะฉะนั้นอาจจะมีเซลล์ที่มีซิลิกอนเป็นพื้นฐานเกิดขึ้น ณ ดาวดวงใดดวงหนึ่งก็ได้ โดยคุณสมบัติของซิลิกอนนั้น จะทนทานต่อความร้อนและความเย็นได้ดีกว่าคาร์บอน วาดภาพในใจง่าย ๆ ว่า ถ้าดึงเอาคาร์บอนออกมาจากร่างกายของมนุษย์และใส่ซิลิกอนเข้าไปแทน มนุษย์ก็จะสามารถเดินบนไฟหรืออยู่ในอุณหภูมิติดลบได้อย่างสบาย แต่ขณะเดียวกันสิ่งมีชีวิตที่ประกอบด้วยซิลิกอนเป็นพื้นฐานก็คงจะไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับมนุษย์โลก และอาจจะอยู่บนดวงดาวที่มีอุณหภูมิสูงเป็นร้อยองศาหรือต่ำจนติดลบโดยที่มนุษย์อย่างเราไม่สามารถทนทานต่อสภาพแวดล้อมเช่นนั้นได้

หรือสมมติว่าถ้าจะมีสิ่งมีชีวิตบนดาวพฤหัสบดี หรือดาวเสาร์ ซึ่งเป็นดาวเคราะห์ ที่มีแรงดึงดูดมาก อุณหภูมิต่ำ ตอนแรกก็อาจจะเกิดมาเป็นชีวิตที่อยู่ในลักษณะทรงกลมก่อน จากนั้นก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมาเป็นชีวิตที่สามารถวิ่งไปไหนมาไหนได้ อาจจะมีการเปลี่ยนสภาพตัวเองได้ แก้ไขตัวเองได้ เป็นชีวิตที่อยู่ใต้น้ำสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยของดาวพฤหัสบดี และดาวเสาร์

นอกจากนั้น ดาวฤกษ์หลายดวงที่เดียวในจักรวาลนี้ที่เกิดก่อนดวงอาทิตย์ เพราะฉะนั้นสิ่งมีชีวิตบนดาวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับดาวฤกษ์เหล่านั้นก็อาจจะพัฒนาไปได้ไกลกว่ามนุษย์โลกมากจนอาจจะกลายเป็น Superior intelligence คือ ไม่มีรูปไปเลยก็ได้ ว่ากันว่า สิ่งมีชีวิตที่เก่งและฉลาดมากๆ จะมีทางเลือก 2 ทาง คือ ทำลายตัวเอง หรือกลายเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ ถ้าถึงขั้นนี้ก็ไม่จำเป็นต้องมีรูป แต่จะอยู่ในสภาพของจิตวิญญาณไปเลย ซึ่งหากพัฒนาตนเองมาจนถึงขั้นนี้ก็จะทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกันโดยผ่านทางความคิด หรือเรียกอีกอย่างว่า พลังจิต (Telepathy) ได้ เนื่องจากคลื่นความคตินั้นไปได้เร็วกว่าแสงมาก ถ้าเราสามารถพัฒนาคลื่นความคิดให้มีพลังที่แข็งแกร่งมากพอ เราก็คงไม่ต้องรอเป็นล้านๆ ปีกว่าจะติดต่อถึงกันระหว่างดวงดาว

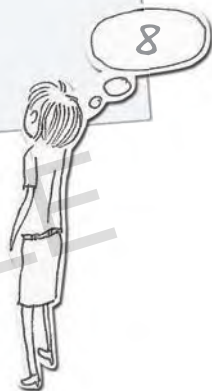

ดร.อาจอง เคยทำการทดลองเกี่ยวกับพลังของคลื่นความคิดกับนิสิตในขณะที่ยังเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยให้นิสิตคนหนึ่งคิดถึงตัวเลข 1-10 ไว้ในใจ แล้วให้นิสิตอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปทายว่าเพื่อนคนนี้คิดถึงเลขตัวใด จากนั้นจึงจดสถิติไว้

ตามหลักความน่าจะเป็นแล้ว โอกาสที่นิสิตจะทายถูกต้องคือ 1 ใน 10 หรือคิดเป็น 10% เพราะมีตัวเลขที่มีโอกาสเป็นไปได้อยู่ 10 ตัว แต่ปรากฏว่านิสิตสามารถทายได้เกิน 10% คือ ถูกถึง 20-25% ในขณะที่บางคนล้าหน้ากว่า สามารถทำได้ถึง 60-70% โดยในจำนวน 500 คน จะมีคนกลุ่มนี้อยู่ราว 1% ที่สามารถรับคลื่นความคิดได้ดี และไม่ว่าจะทดสอบกี่ครั้ง พวกเขาก็ยังคงได้คะแนนสูงอยู่เช่นนั้น อันเป็นนัยสำคัญว่า คนกลุ่มนี้สามารถรับพลังจิตได้

.....

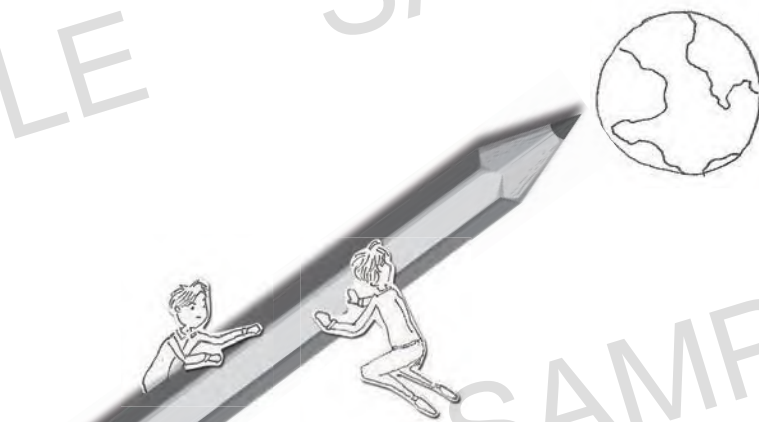

ปริศนาแห่งหลุมดำ

วิทยาศาสตร์อาจจะอธิบายถึงขั้นตอนการกำเนิดของจักรวาลได้ แต่ถ้าถามย้อนไปถึงวาระก่อนที่จะเกิดปรากฏการณ์บิกแบง วิทยาศาสตร์ก็ชักจะลำบากในการหาเหตุผลมาอธิบายเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน เนื่องจากก่อนหน้านี้ ดูเหมือนว่าทุกอย่างจะว่างเป็นแค่ Black Hole หรือหลุมดำที่ไม่มีอะไรอยู่เลย

ทว่าตามหลักวิทยาศาสตร์แล้ว การที่จะเกิดสิ่งใดขึ้นจากการไม่มีอยู่เลยนั้นเป็นไปได้ ดังนั้นวิทยาศาสตร์จึงพยายามอธิบายข้อกังขานี้ด้วยการยกเรื่องของพลังงานศักย์(potential energy)ขึ้นมาช่วยในการอธิบายว่า ก่อนหน้าที่จะเกิดบิกแบงนั้นในจักรวาลของเรา มีพลังงานอยู่แล้วจำนวนหนึ่ง หากแต่ในเวลานั้นมันถูกเก็บไว้ในรูปของพลังงานศักย์ ซึ่งเป็นพลังงานที่มีอยู่ เพียงแต่ยังไม่ปรากฏออก แต่แล้วในวันหนึ่งจะด้วยแรงบีบอัดหรืออะไรก็แล้วแต่ซึ่งวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่สามารถให้ข้อสรุปได้ แต่จู่ๆ ก็มีการระเบิดหรือบิกแบงเกิดขึ้น ทำให้รูปแบบของพลังงานเปลี่ยนไป และเกิดระบบของจักรวาลขึ้นในที่สุด นอกจากนั้นวิทยาศาสตร์ยังกล่าวด้วยว่าในอนาคตกาลอันยาวไกล ภายภาคหน้า ดวงดาวน้อยใหญ่ทั้งหมดที่มีอยู่ในเวลานี้จะถูกหลุมดำที่มีอยู่มากมายในห้วงจักรวาลดูดกลืนหายไป และแม้แต่หลุมดำเองก็จะดูดตัวมันเองหายไปด้วย นั่นคือจุดจบของจักรวาล ซึ่งจะกลับไปมีสภาพเดียวกันกับตอนก่อนที่จะเกิดบิกแบงขึ้น

ถึงแม้วิทยาศาสตร์จะหาคำอธิบายมากล่าวอ้างถึงการเกิด-ดับของจักรวาลได้ แต่คำอธิบายของวิทยาศาสตร์ก็ยังมีจุดอ่อนในเรื่องของการศึกษาเกี่ยวกับโลกและจักรวาลที่ยังไม่ครอบคลุมรอบด้าน เนื่องจากวิทยาศาสตร์มักมองความเป็นไปของจักรวาลในแง่ของความเป็นวัตถุเพียงประการเดียว โดยไม่ได้ลงลึกไปในมิติของจิตใจด้วย เพราะเมื่อมีมนุษย์แทรกเข้ามา ทุกอย่างก็จะไม่ง่ายดายหรือหยุดอยู่แค่เรื่องราวของพลังงานที่ไม่ปรากฏ จากนั้นจึงปรากฏและพัฒนาขยายออกไป แล้วก็กลับไปเป็นพลังงานที่ไม่ปรากฏอีกครั้ง เพราะมนุษย์มีบทบาทสำคัญในการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างมหาศาล ทั้งบนโลก และแม้แต่ในห้วงจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ เนื่องจากมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล ดังนั้นการกระทำของมนุษย์ ไม่ว่าจะดีหรือร้ายประการใด จากอดีตจนถึงปัจจุบันปูทางไปสู่อนาคต ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีความสัมพันธ์กับจักรวาลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

มนุษย์

หากจะกล่าวถึงเรื่องของมนุษย์แล้ว ยังคงมีหลายสิ่งที่เป็นปริศนา แต่จะขอกล่าวถึงช่วงเวลาในอดีต ก่อนที่มนุษย์จะถือกำเนิดขึ้นมาก่อน ในเวลานั้น มีสิ่งมีชีวิตอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ดำรงอยู่บนโลกนี้ โดยเริ่มจากสัตว์เซลล์เดียว ซึ่งขณะนั้นส่วนใหญ่อยู่ในน้ำ เพราะว่ายง่าย ดังนั้นสัตว์น้ำจึงเกิดขึ้นก่อน จากนั้นก็เริ่มออกมาจากน้ำ กลายเป็นแบบครึ่งๆ กลางๆ เช่น พวกเต่า และพัฒนาตัวเองขึ้นมาเป็นสัตว์บก

นอกจากนั้น จากปลาที่อยู่ในน้ำก็เริ่มเกิดเป็นปลาที่มีปอด มันจึงสามารถกระโดดขึ้นไปในอากาศครู่หนึ่ง จากนั้นก็ลงไปอยู่ในน้ำใหม่ และเริ่มพัฒนาตนเองมาเป็นสัตว์บกก่อน จากนั้นก็พัฒนาปีกที่สามารถพาตัวเองบินขึ้นไปในอากาศได้

เหตุที่มีสิ่งมีชีวิตหลากหลายหลาบนโลกของเรานั้น ชาร์ลส์ ดาร์วิน ได้ตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาชีวิตขึ้นมา (Evolution) โดยกล่าวว่า สัตว์สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์ หากสัตว์ตัวใดไม่สามารถปรับตัวได้ มันก็จะตายไป เหลือเพียงสัตว์ที่สามารถปรับและพัฒนาตัวเองได้ แม้แต่สัตว์เซลล์เดียวในตอนแรก ก็มีความสามารถในการปรับตัวไม่เท่ากัน บางตัวแข็งแรงกว่าก็อยู่รอด แต่พวกที่ไม่แข็งแรงพอ ก็จะตายและหายไปจากระบบ จากนั้น พวกแข็งแรงซึ่งเหลือรอดก็จะพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นสัตว์ชนิดต่างๆ ขึ้นมา ในที่สุดก็มีสัตว์หลากหลายชนิดอยู่บนโลกของเรา

ที่นี้ก็มาถึงมนุษย์...

จากการพัฒนาตัวเองของสัตว์เซลล์เดียวในคราวนั้น ต่อมาก็มี
ลิงเกิดขึ้น หลังจากนั้นลิงก็เริ่มหัดเดินสองขา พัฒนากันมาเรื่อยๆ อย่าง
เช่นกอริลล่า ขาและเท้าของมันก็จะมีความแตกต่างกัน การใช้งานก็มี
ความต่างจากลิงชนิดอื่นคือมันจะไม่ค่อยใช้มือสำหรับเดินเท้าไปแล้ว
จากนั้นลิงที่โค้งของมันก็เริ่มตั้งตรงขึ้นมา โดยเหตุผลเหล่านี้ก็มาจาก
ชาร์ลส์ ดาร์วิน อีกเช่นกัน

หลายคนอาจจะเห็นด้วยว่าลิงคือบรรพบุรุษของมนุษย์ แต่ที่จริง
แล้วก็ยังเป็นเรื่องที่โต้เถียงกันอยู่ว่ามนุษย์นั้นมาจากลิงจริงๆ หรือไม่
และถึงแม้ชาร์ลส์ ดาร์วินจะกล่าวไว้เช่นนั้น แต่สุดท้ายแล้วเราก็กังไม่
เคยพบหลักฐานที่ยืนยันได้ว่ามนุษย์มาจากลิงเลย อีกทั้งมนุษย์ยังมีความ
แตกต่างจากลิงหรือสัตว์อื่นๆ มาก เช่น มนุษย์มีความคิดที่ฉลาดและ
ซับซ้อนกว่า มนุษย์มีภาษาใช้ มนุษย์พูดจาสนทนากันได้ และมนุษย์
สามารถพัฒนาอะไรหลายต่อหลายอย่างขึ้นมาได้...คุณสมบัติเหล่านี้
ของมนุษย์เป็นสิ่งที่เกิดล่าสุด และมันก็ไม่ต่อเนื่องกับลิง ทาง
วิทยาศาสตร์กล่าวว่ามี missing link คือการเชื่อมโยงกันตรงนั้นมันขาด
หายไป เราไม่มีหลักฐานชัดเจนว่ามนุษย์มาจากลิง แต่เราตั้งสมมติฐาน
ไว้ว่าน่าจะมาจากลิง เพราะฉะนั้นจึงเกิดการวิพากษ์กันว่าที่จริงแล้ว
มนุษย์เรามาจากไหนกันแน่ เป็นไปได้ไหมที่มนุษย์จะเป็นสิ่งมีชีวิตจาก
โลกอื่นที่ย้ายมาอยู่ตรงนี้ แล้วก็เกิดการพัฒนาเป็นมนุษย์ขึ้นมาโดยไม่ได้
ผ่านพัฒนาการของสัตว์...

จนถึงตอนนี้ อดีตที่แท้จริงของมนุษย์ก็ยังคงเป็นปริศนาต่อไป

เกินกว่าวิทยาศาสตร์จะก้าวถึง

เราคงเห็นแล้วว่า ยังมีอีกหลายเรื่องราวในห้วงจักรวาลนี้ที่วิทยาศาสตร์ยังไม่มีคำอธิบายหรือข้อสรุปที่แน่ชัด

เช่น คำถามว่า มีจักรวาลอื่นนอกเหนือจากจักรวาลที่เรารู้จักนี้ อีกหรือไม่ หรือกาแล็กซีอื่นนอกจากกาแล็กซีทางช้างเผือกของเรานั้นมี ลักษณะและความเป็นไปอย่างไร...ในกรณีของจักรวาลนั้น ยังไม่มีใครสามารถรู้ได้ว่ายังมีจักรวาลอื่นๆ นอกจากจักรวาลของเราอีกหรือไม่ แต่ถ้าจักรวาลของเราเกิดได้ จักรวาลอื่นก็น่าจะเกิดขึ้นได้เช่นกัน เรารู้ว่า กาแล็กซีทางช้างเผือกเป็นเพียงกาแล็กซีหนึ่งในจักรวาลอันกว้างใหญ่ และช้างนอกกาแล็กซีของเราก็ยังมียกาแล็กซีอื่นๆ อยู่อีกมากมาย ที่ยังเกิดขึ้นและรอให้ค้นพบไม่รู้จักจบ แต่เราก็ไม่อาจรู้ความเป็นไปของกาแล็กซีร่วมจักรวาลเหล่านั้นได้ เพราะมันอยู่ไกลมาก ยิ่งไปกว่านั้น ทุกวันนี้ มนุษย์ก็ยังคงใช้ชีวิตเก็บข้อมูลและทำการศึกษาเรื่องนี้ด้วยการรับแสงกลับมา ซึ่งเป็นวิธีที่ล้าหลังเกินไปสำหรับการถนัดนี้ เนื่องจากจักรวาลขยายตัวเร็ว โดยเฉพาะขอบจักรวาลมีอัตราความเร็วในการขยายตัวแทบจะเท่ากับความเร็วแสงเลยทีเดียว ดังนั้นแสงที่เกิดขึ้น ณ จุดนั้นจึงไม่มีทางมาถึงเรา...ที่จริงแล้วสักวันหนึ่ง แสงจากขอบจักรวาลก็อาจส่งมาถึงเรา เพียงแต่ว่าก็ต้องใช้เวลานานมากกว่าจะถึงวันนั้น...สมมติว่าตอนนี้ขอบจักรวาลอยู่ห่างจากโลกของเรา 14,000 ล้านปีแสง ก็หมายความว่าแสงที่กำลังเกิดขึ้นตอนนี้ ตรงขอบจักรวาลนั้น จะมาถึงเราในอีก 14,000 ล้านปี ซึ่งก็นานมาก และเมื่อเวลานั้นมาถึง แสงเหล่านั้นก็จะเบาบาง จางลง จนแทบจะไม่เหลือมาถึงเราเลย

เพราะฉะนั้น ด้วยเทคโนโลยีและวิธีการที่เราใช้กันอยู่ในเวลานี้ เราจึงไม่มีทางได้คำตอบเลยว่ามีอะไรอยู่นอกขอบจักรวาลออกไปบ้าง

อันที่จริง แม้แต่เรื่องปฐมกาลของจักรวาลก็ยังไม่มีความอธิบายที่ชัดเจนพอจากวิทยาศาสตร์เช่นกัน เราพอจะทราบว่าก่อนเกิดการระเบิดครั้งใหญ่นั้นทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีอะไรอยู่เลย ทว่าในแง่มุมมองของหลักการทางวิทยาศาสตร์ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นจากความไม่มีได้ หรือจากที่ไม่มีอะไรเลย แล้วจู่ๆ จะให้มีอะไรขึ้นมานั้น วิทยาศาสตร์ก็บอกว่าเป็นไปไม่ได้อีก ดังนั้นก่อนที่จะเกิดบิกแบง ก็คงจะต้องมีอะไรสักอย่างมาก่อน อย่างน้อยก็ต้องมีพลังงาน แล้วพลังงานก็เปลี่ยนมาเป็นวัตถุได้ตามหลักของไอน์สไตน์ ด้วยเหตุนี้วิทยาศาสตร์กล่าวถึงพลังงานศักย์หรือพลังงานไร้รูปว่าเป็นจุดเริ่มต้นของระบบจักรวาล หากแต่ในที่สุดแล้ว วิทยาศาสตร์ก็ยังไม่อาจให้รายละเอียดเกี่ยวกับพลังงานไร้รูปที่ว่านั้นได้อยู่ดี

ในเมื่อวิทยาศาสตร์ให้คำตอบกับเราไม่ได้ ก็ถึงคราวที่เราต้องตั้งคำถามให้กับตัวเองแล้วว่า ก่อนหน้าที่จะเป็นจักรวาล ก่อนหน้าที่จะมีดวงดาว ก่อนหน้าที่จะมีโลก ก่อนหน้าที่จะมีสิ่งมีชีวิตและมนุษย์...ก่อนหน้านั้นเคยมีอะไรมาก่อน เพราะย่อมต้องมีอะไรมาก่อนที่จะมีจักรวาลเป็นแน่แท้ แต่ทว่าสิ่งนั้นคืออะไรกันเล่า? ตรงนี้เองที่เราต้องเริ่มเข้าไปหาคำตอบในมิติอื่น คือมิติของจิตใจ เพราะวิทยาศาสตร์ไม่มีคำอธิบายที่ชัดเจนถึงขนาดนั้นให้กับเรา นอกจากนี้ จากการศึกษา

ของวิทยาศาสตร์ที่บอกว่าท้ายที่สุดแล้ว จักรวาลของเราก็จะสลายตัวไป เพราะถูกหลุมดำในอวกาศดูดทุกสิ่งทุกอย่างจนหายวับไป แม้แต่หลุมดำ ก็จะถูกกันและกันเองจนไม่มีอะไรหลงเหลือ แล้วสิ่งที่ถูกดูดเหล่านั้นเล่ายหายไปในไหน? และหลังจากนั้นจะเกิดอะไรต่อเนื่องไปอีก?...นี่คือเรื่องสำคัญที่มนุษย์ควรหยั่งรู้ เพราะถ้าเรารู้ว่าต้นกำเนิดจักรวาลคืออะไร พอถึงจุดจบของจักรวาลมันก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนเดิม นี่จึงเป็นการบ้านของมนุษย์ที่ต้องติดตามความคิดของตนเพื่อหาคำตอบให้ได้ว่า “ความจริง” ที่เป็นคำตอบของปริศนานี้คืออะไร

ค้นหาปริศนาของจักรวาลด้วยมิติของจิตใจ

หลายคนอาจเคยตั้งคำถามให้กับตัวเองว่าเราเกิดมาทำไม เพื่ออะไร หน้าที่ที่แท้จริงของเราคืออะไร แล้วเมื่อตายล่ะ เราต้องไปไหน?

เช่นเดียวกันกับคำถามที่ว่ามื่ออะไรก่อนที่จะมีจักรวาล แล้วหลังจากจบสิ้นจักรวาล เมื่อทุกสิ่งถูกกลืนหายไป แล้วมันจะเป็นอย่างไรต่อไป

ดูเหมือนว่า สองคำถามนี้ถามถึงคนละเรื่อง เรื่องหนึ่งเป็นเรื่องเล็กๆ เกี่ยวกับมนุษย์ อีกเรื่องเป็นคำถามระดับจักรวาล

แต่ที่จริงแล้ว สองคำถามนี้เป็นคำถามเดียวกัน ในเมื่อมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล ดังนั้นความเป็นไปของมนุษย์ก็ย่อมมีความสัมพันธ์กับจักรวาลด้วย ด้วยเหตุนี้เมื่อถามถึงกำเนิดและจุดจบของจักรวาลก็ดี หรือของมนุษย์ก็ดี คำตอบสุดท้ายที่ได้ ก็เป็นคำตอบเดียวกัน คำตอบนั้นคือ “ความจริง” ซึ่งหากเรารู้ว่า “ความจริง” คืออะไร ก็จะค้นพบคำตอบของทุกสรรพสิ่งในห้วงจักรวาลได้ไม่ยาก

ถ้าเช่นนั้น “ความจริง” คืออะไร?

“ความจริง” ก็คือ สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง เคยเป็นมาอย่างไรก็ย่อมต้องเป็นอยู่อย่างนั้น และต้องเป็นสิ่งที่คงทนเช่นนั้นไปตลอด ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงสภาพ ถ้าอย่างนั้น เราก็ต้องใช้ความคิดวิเคราะห์กันสักหน่อยว่า สำหรับจักรวาลนี้ อะไรบ้างที่เป็นความจริง...

.....

จากความเป็นไปทั้งหมดทั้งมวลของห้วงจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ จะเห็นว่ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ตรงกับความหมายของความจริง นั่นคือช่วงเวลาก่อนที่จะเกิดบิกแบง หรือช่วงที่วิทยาศาสตร์กล่าวว่ามิพลังงานไร้รูปอยู่ และอีกช่วงคือเมื่อจักรวาลนี้จบสิ้นลงแล้ว เพราะทั้งก่อนหน้าที่จะมีการระเบิด และหลังจากทุกสิ่งทุกอย่างถูกหลุมดำดูดกลืนหายไปจนไม่มีอะไรเหลือเลยนั้น คือช่วงเวลาเดียวที่ไม่มี ความเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้น ทุกอย่างสงบนิ่งว่างเปล่า และจะยังคงเป็นเช่นนั้นต่อไปเรื่อยๆ เรื่องนี้อาจเป็นปรัชญาที่ต้องคิดวิเคราะห์ เพื่อทำความเข้าใจ แต่ถ้ามุขยเข้าใจ “ความจริง” ในที่สุดมุขยก็จะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเรานั้น แท้ที่จริงก็เหมือนจักรวาล คือในเมื่อมีวันที่จักรวาลเกิดก็ย่อมมีวันที่มุขยเกิด ถ้ามีวันที่จักรวาลทั้งหมดต้องถูกหลุมดำดูดกลืนหายไป ก็ย่อมต้องมีวันที่มุขยทุกคนต้องตาย และในเมื่อมี “ความจริง” ของจักรวาล ก็ย่อมต้องมี “ความจริง” สำหรับมุขยด้วย...ถ้าอย่างนั้น อะไรล่ะที่จะเป็นความจริงสำหรับมุขย

- สิ่งนั้นจะต้องคงเดิม
- สิ่งนั้นจะต้องไม่เปลี่ยนแปลง
- สิ่งนั้นเป็นอิสระจากเงื่อนไขของกาลเวลา
- ไม่มีอะไรจะทำให้สิ่งนั้นเปลี่ยนแปลงได้
- สิ่งนั้นต้องไม่มีวันเกิด
- สิ่งนั้นต้องไม่มีวันแตกดับ

ถ้าตามที่กล่าวมาข้างต้น ก็เห็นจะมีอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่เป็น “ความจริง” สำหรับมนุษย์ได้ นั่นก็คือแนวทางสู่ “นิพพาน” ซึ่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบ “ความจริง” นั้นมาแล้วและได้ทรงถ่ายทอดชี้ทางสว่างโปรดสัตว์โลกมาแล้วในอดีตกาล ในขณะที่องค์ศาสดาของศาสนาอื่นก็ค้นพบความจริงนี้ด้วยเช่นกัน เพียงแต่มีคำเรียกขาน “ความจริง” ด้วยนามที่ต่างกันออกไป เช่น ในศาสนาคริสต์และอิสลามต่างก็ใช้คำว่า “พระเจ้า” ซึ่งนี่เองเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มนุษย์เกิดการแบ่งแยก “เรา” แบ่งแยก “เขา” สร้างความขัดแย้งแตกต่างให้แก่กัน ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอีกมากมายทั้งๆ ที่เราทุกคนก็มีที่มาจากจุดเดียวกันทั้งนั้น คือจาก “ความว่าง” จาก “นิพพาน” และถ้าเราอยากหลุดพ้นจากปัญหาวุ่นวายทั้งหลายทั้งปวงที่ประดังประเดเข้ามาในชีวิตทุกวันนี้อย่างไม่หยุดไม่หย่อน ก็มีทางเดียวเท่านั้นคือตามหานิพพาน หรือความว่างในมิติของจิตใจให้พบ

เพราะนิพพานไม่ใช่เรื่องไกลตัว หากแต่อยู่ข้างในใจนี้...ใกล้เราแค่นี้ก็มีลิลิเมตรเท่านั้นเอง

จากนิพพาน....สู่จุดเริ่มต้นของชีวิต

ขอให้ความกลับไปยังเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกำเนิดสิ่งมีชีวิตและมนุษย์ข้างต้นกันสักหน่อย ในตอนแรกได้กล่าวไปแล้วตามหลักวิทยาศาสตร์ว่า สิ่งมีชีวิตบนโลกและมนุษย์ถือกำเนิดขึ้นมาได้อย่างไร แต่ก็นั่นเอง...เราอาจจะต้องรู้ให้มากกว่านั้น เพื่อค้นหาเส้นทางชีวิตที่ถูกต้อง

และเมื่อเอ่ยถึงสิ่งมีชีวิตแล้ว นอกจากจะคิดถึงแต่ในแง่มุมมองของวิทยาศาสตร์ อีกแง่หนึ่งเราเองก็ต้องไม่ลืมว่า ที่จริงแล้วชีวิตมีอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ไม่ใช่ชีวิตอย่างที่เรารู้จักกัน เพราะในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างมาจาก “นิพพาน” หรือมาจาก “พระเจ้า” และถ้าเราถือว่าพระเจ้ามีชีวิต ดังนั้นคนที่ทำคุณงามความดีไว้มากจนเข้าถึงนิพพานได้ ก็จะมีชีวิตในรูปแบบหนึ่ง คือไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย ไม่มีความทุกข์ ไม่มีความสุขอะไรทั้งสิ้น เป็นสภาพที่นิ่ง คงทน ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นมันก็จะมีความชีวิตอย่างนั้น ชีวิตต้องมีอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง

หรือจะอธิบายอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ที่จริงแล้ว ชีวิต หมายถึง ดวงจิตบริสุทธิ์ ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง โดยบางคนอาจเรียกสภาวะนี้ว่า “นิพพาน” หรือบางคนก็เรียกว่า “พระเจ้า” และดวงจิตจะไม่มี的增加จำนวน เพราะมันมีมาเท่านี้ก่อนแล้ว เพียงแต่ตอนนั้นมันเป็นชีวิตที่ยังไม่ปรากฏ จากนั้นมันก็ค่อยๆ จัดการให้มีการรวมตัวกัน แล้วก็ทำให้เกิดเซลล์ที่เรียกว่า “เซลล์พื้นฐานของชีวิต” ซึ่งเกิดขึ้นทั่วไปในที่ที่มีอุณหภูมิและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม (ไม่เจาะจงว่าเหตุการณ์นี้จะต้องเกิดขึ้นเฉพาะบนโลกของเรา ที่ใดเอื้ออำนวยให้เกิดสิ่งมีชีวิต ที่นั่นก็มีโอกาสเกิดมนุษย์ อย่างที่โลกของเรามีได้เช่นกัน) โดยในตอนแรกเริ่มสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพียงเซลล์ของสัตว์เซลล์เดียว ซึ่งไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า เว้นแต่จะใช้กล้องจุลทรรศน์ส่องดูเท่านั้น จากนั้นสัตว์เซลล์เดียวนี้ก็เริ่มพัฒนาตัวเองไปสู่การเปลี่ยนแปลงในขั้นต่อไป

ในขณะที่ในพระคัมภีร์ของศาสนาหนึ่งได้บอกเล่าเรื่องกำเนิดโลกไว้ว่า เป็นเพราะพระเจ้าสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้นมาวันที่ 1,2,3...และพระองค์ได้สร้างมนุษย์ขึ้นมาในวันหลังๆ ซึ่งอาจมาจากความจริง แต่ความหมายก็ได้เป็นไปตามตัวอักษรนั้น เพราะพระคัมภีร์อาจจะต้องการเล่าคร่าวๆ เพื่อให้เราเห็นลำดับขั้นตอนการเกิดโลก เกิดพืช เกิดสัตว์ แล้วถึงจะมาเป็นมนุษย์...ดังนั้นเราจึงต้องเข้าใจก่อนว่า

BUILD

“พระเจ้า” ในความหมายที่แท้จริงคืออะไร “พระเจ้า” ไม่ใช่บุคคล แต่เป็นสภาวะหนึ่งที่มี “ชีวิต” หากแต่ยังไม่ปรากฏตัวตนออกมา ก่อนที่จะค่อยๆ พัฒนาให้เกิด “สิ่งมีชีวิต” ต่างๆ ขึ้นในภายหลัง ดังนั้น หนึ่งวันของพระเจ้าที่เล่าขานกันมาว่า ได้สร้างสิ่งนั้นสิ่งนี้ขึ้นจึงไม่ใช่แค่วันเดียว แต่เป็นล้านปี ส่วนมนุษย์นั้น หากจะเปรียบเทียบกับเวลาในนาฬิกาแล้ว ก็อาจพูดได้ว่าเราเพิ่งเกิดขึ้นในช่วงไม่กี่วินาที โดยยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ มีอะไรต่อมีอะไรเกิดขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ แล้วก็สะสมเพิ่มเติมกันมา ก่อนที่จะมีมนุษย์เกิดขึ้น

ความ “ว่างเปล่า”...“พลังงานไร้รูป”...“พระเจ้า”...“นิพพาน”... ต่างก็เป็นสภาวะเดียวกัน เหล่าศาสนาของศาสนาต่างๆ ที่ค้นพบความหมายของสิ่งนี้จึงได้ค้นพบวิธีดับทุกข์ และพยายามเผยแผ่หลักธรรมคำสอนให้มนุษย์ที่ยังหลงทางได้รู้เป้าหมายที่แท้จริงของการดำเนินชีวิต

เป้าหมายสูงสุดของศาสนาพุทธคือไปสู่นิพพาน ศาสนาคริสต์และอิสลามไปสู่พระเจ้า...แต่ไม่ว่าจะใช้คำเรียกขานว่าอะไร ก็ล้วนมีความหมายเดียวกัน คือกลับไปสู่ต้นกำเนิดที่แท้จริงของเรา เพราะอย่าลืมว่าเรามาจากนิพพาน...เรามาจากพระเจ้า

วันที่มนุษย์เริ่มถอยห่างจากความจริง

ไม่ว่ามนุษย์จะมีที่มาที่แท้จริงอย่างไร แต่เราก็เห็นว่า มนุษย์มีอิทธิพลมากจริงๆ ในการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ บนโลกใบนี้ หลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น หลายสิ่งหลายอย่างหายไป และหลายสิ่งหลายอย่างที่กำลังจะเกิดในอนาคต ก็ล้วนมาจากมนุษย์ทั้งสิ้น

ยิ่งย้อนกลับไปในอดีตนานเท่าไร เราก็จะเห็นความอุดมสมบูรณ์ของโลกมากเท่านั้น ทั้งสภาพอากาศ ทั้งผืนป่า ทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ในอดีต

แต่ตอนนี้โลกของเราเหลืออะไรบ้าง?

...จำนวนป่าไม้ลดลงอย่างรวดเร็ว ภาวะโลกร้อน น้ำท่วมฉับพลัน พายุกำลังแรง สงครามในประเทศ นอกประเทศ...และวิกฤติการณ์อะไรต่อมิอะไรอีกมากมายที่รอเราอยู่ในอนาคต

ทำไมโลกของเราถึงเปลี่ยนไป?

...โลกเปลี่ยนไป ตามวิถีทางที่ผกผันแปรเปลี่ยนของมนุษย์

เราจะเห็นว่ามนุษย์ในอดีตนั้นอยู่กันอย่างสงบสุขมาก เนื่องจากในเวลานั้น ประชากรมนุษย์ยังไม่มีมากเท่าทุกวันนี้ ดังนั้นความต้องการอะไรต่างๆ ก็ยังไม่เกิดขึ้นสักเท่าไร แต่ต่อมาเมื่อประชากรมากขึ้น ความต้องการเพิ่มมากขึ้น มนุษย์จึงมีกิเลสที่หนาขึ้น จากนั้นมนุษย์ก็เริ่มมือทำลาย...

มนุษย์มีนิสัยอย่างหนึ่งคือชอบความสะดวกสบาย เดิมที่เราอยู่ในถ้ำ และอาศัยผลผลิตจากป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์เพื่อการยังชีพ จะว่าไปตอนนั้นเราก็คล้ายลิง เพราะมีเพียงแต่ลิงเท่านั้นที่ปีนขึ้นต้นไม้ไปหาผลไม้กินได้เหมือนคน แต่กระนั้น ลิงก็ยังกินแต่ผลไม้ ไม่ได้กินเนื้อสัตว์ แต่มนุษย์ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพราะมนุษย์ฉลาด และมีความคิดที่หลากหลายซับซ้อน ทำให้เกิดการพัฒนาความอยากความต้องการของตนไปเรื่อยๆ จากที่เคยอยู่แต่ในถ้ำ ก็เริ่มคิดได้ว่า “เอ๊ะ! ทำไมเราไม่ไปปลูกสร้างบ้านให้มันอยู่สบายได้มากกว่านี้ล่ะ” คิดได้ดังนั้นมนุษย์ก็เลยเริ่มตัดไม้ทำลายป่า เอาไปสร้างที่อยู่บ้าง เอาไปเผาถ่านให้เกิดความร้อนบ้าง (ตอนนั้น มนุษย์หลายกลุ่มยังอยู่ในโลกเขตร้อน จากนั้นจึงค่อยมีการอพยพกันลงมาเรื่อยๆ) พอมีบ้านก็คิดว่า “เอ๊ะ! ทำไมเราไม่นอนในบ้านให้มันสบายๆ ไปเลยล่ะ” เราก็ตัดไม้มาสร้างเตียงนอนอีก จากนั้นเราก็สร้างนั้นสร้างนี่ที่อำนวยความสะดวกสบายให้เราอีกมากมาย ซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ป่าไม้บนโลกต้องลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว นอกจากนั้น เรายังเบียดเบียนชีวิตผู้อื่นเพื่อปรับปรุงตัวเราเองให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ด้วย อย่างเช่น ถ้าเราอยู่ในที่มีอากาศหนาว เราก็ไปฆ่าสัตว์เอาขนมาสวมใส่ ทั้งๆ ที่ตอนแรกเราไม่ได้สวมใส่อะไร เราไม่มีเสื้อผ้า เราก็อยู่ได้ แต่มนุษย์ไม่เคยหยุดพัฒนาความต้องการเพื่อความสะดวกสบายของตนเอง จนในที่สุดทำให้เกิดเป็นกิเลสก่อนโตขึ้นมา

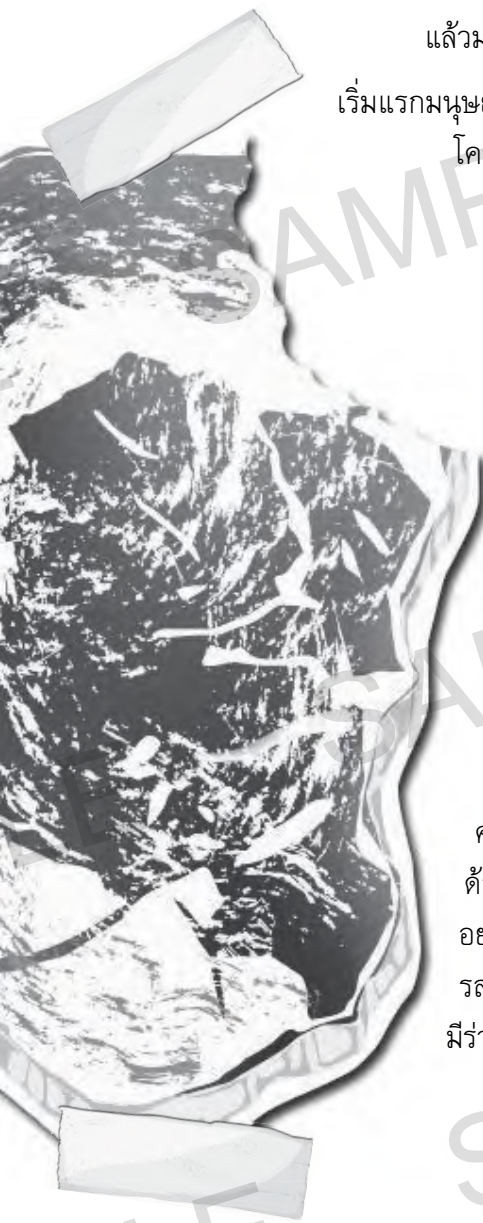
นอกจากนั้น การเปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่กองกิเลสครั้งใหญ่ที่สุดอีกครั้งหนึ่งของมนุษย์ก็คือ การเปลี่ยนจากสัตว์กินพืชมาเป็นสัตว์ที่กินเนื้อ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เหมาะสมเอาเสียเลยสำหรับวิถีของมนุษย์

ไอน์สไตน์เคยกล่าวเอาไว้ว่า วิถีชีวิตแบบมังสวิรัตินี้จะส่งผลต่อต้านอารมณ์ของมนุษย์ และส่งผลดีต่อมวลมนุษยชาติ และเมื่อลองนำผลการศึกษาสัตว์ที่กินพืชมาเปรียบเทียบกับสัตว์กินเนื้อ เราจะพบว่าโครงสร้างทางกายภาพของสัตว์กินเนื้อ เช่น สุนัข แมว เสือ...เหล่านี้จะมีกรงเล็บที่แหลมคม ลักษณะของฟันก็แหลมคม เขี้ยวยาว และมีกรามบดเคี้ยวที่แข็งแกร่ง ลักษณะทางกายภาพเช่นนี้เหมาะสำหรับการล่า และนึกเหยื่อของพวกมันกินแบบสดๆ สัตว์กินเนื้อไม่จำเป็นต้องมีการย่อยก่อนที่อาหารจะตกถึงท้อง การย่อยของพวกมันจะอยู่ที่กระเพาะอาหารและลำไส้เป็นหลัก ลองสังเกตเวลาที่สุนัขกินอาหาร เราจะพบว่ามันไม่เคี้ยว แต่จะกลืนทันที ในทางตรงกันข้าม สัตว์ที่กินพืชจะไม่มีกรงเล็บที่แหลมคม ฟันสั้นทื่อซึ่งเหมาะสำหรับการเคี้ยวใบพืช เมล็ดผัก และผลไม้ สัตว์กินพืชจะมีเอนไซม์ไทโอะลินในน้ำลายที่ช่วยย่อยอาหารตั้งแต่อายุในปาก

โดยการเคี้ยวอย่างช้าๆ ด้วยฟันทั้งสองข้าง ในขณะที่สัตว์กินเนื้อจะใช้ฟันเคี้ยวอาหารแบบขี้นและลง

ทีนี้เมื่อกลับมาพิจารณาลักษณะทางกายภาพของมนุษย์ เราจะเห็นได้ชัดทีเดียวว่า มนุษย์นั้นไม่เหมือนกับสัตว์กินเนื้อ ฟันของมนุษย์สันที่ดูเหมือนสัตว์กินพืช และสามารถผลิตเอนไซม์ช่วยย่อยอาหารในน้ำลายได้ นอกจากนี้ สัตว์กินเนื้อยังมีระบบการย่อยอาหารที่สัน คือมี

เพียง 3 เท่าของความยาวร่างกาย นั่นเป็นผลดีสำหรับพวกมันเพราะจะทำให้เนื้อสดที่กินเข้าไปย่อยสลายได้เร็วและขับถ่ายออกมาก่อนที่มันจะบูดเน่าอยู่ในท้อง ในขณะที่สัตว์กินพืชมีความยาวของลำไส้ประมาณ 12 เท่าของร่างกาย ทำให้อาหารที่กินเข้าไปมีเวลาอยู่ในท้องได้นาน แต่เมื่อมันกินแต่พืชผักก็ไม่มีปัญหา เพราะอาหารเหล่านั้นย่อยและขับออกมาจากร่างกายได้ง่าย เช่นเดียวกันมนุษย์เองก็มีลำไส้ที่ยาวมาก การที่เรากินเนื้อสัตว์ซึ่งย่อยยากเข้าไปจะทำให้เนื้อเหล่านั้นเน่าเสียอยู่ในท้องเป็นเวลานาน กว่าที่จะถูกขับออกมาได้หมด ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคร้ายต่างๆ ตามมาได้ในภายหลัง

แล้วมนุษย์เริ่มกินเนื้อกันตอนไหน?

เริ่มแรกมนุษย์ไม่ได้กินเนื้อ เรากินแต่ผักผลไม้ป่าตาม
โครงสร้างของร่างกายซึ่งมีลักษณะเช่นเดียว
กับสัตว์กินพืช และถ้าจู่ๆ จะให้มนุษย์
ไปลองชิมเนื้อสัตว์สดๆ เลยนั่น มันก็คง
ไม่ใช่รสชาติที่จะทำให้มนุษย์ชอบได้
แต่ตามที่เราเคยได้ฟังมาว่า วันหนึ่ง
มีไฟไหม้ แล้วมนุษย์ก็ได้กลิ่นหอมของ
เนื้อสัตว์ที่ถูกไฟไหม้ จากนั้นจึงลอง
ชิมดู แล้วก็รู้สึกว่ “โอ้ มันอร่อยมาก”
พอรู้สึกว่ามีรสชาติที่ดี จากนั้นเป็นต้นมา
เราก็เลยเริ่มหันไปล่าสัตว์ เอาเนื้อของ
พวกมันมาทำอาหาร

แต่ก็อย่างที่ได้กล่าวไปว่า ร่างกาย
ของเราไม่เหมาะกับการกินเนื้อ ดังนั้น
ความต้องการดังกล่าวนี้ของเรา จึงนำมา
ด้วยโรคร้ายสารพัด ซึ่งหากเรากินแต่ผัก
อย่างเดิม ไม่เกิดความอยากตามกลิ่น ตาม
รสชาติที่หอมหวาน มนุษย์ก็จะมีสุขภาพดี
มีร่างกายที่แข็งแรงมากกว่าในทุกวันนี้

ในพระคัมภีร์ของศาสนาคริสต์กล่าวว่ามนุษย์มาจากพระเจ้า พระเจ้าอยู่ในตัวของมนุษย์ เป็นส่วนหนึ่งของจิตใจมนุษย์ แต่แล้วก็ค่อยๆ ถูกบังคับหายไปโดยที่เราไม่รู้ตัว ดังเช่นเรื่องของอดัมกับอีฟที่ไม่ยอมฟังพระเจ้า แอบไปกินในสิ่งที่พระเจ้าห้ามเอาไว้ และนี่เองคือนิสัยของมนุษย์ คือมีกิเลสเพิ่มพูนเสมอ อย่างเช่นเรากินผลไม้บางชนิดที่มีรสชาติอร่อย เราก็อึดใจ เราชอบ เราก็อยากกินมันอีก เราไปเห็นอะไร เราชอบ เราก็อยากได้...แล้วเราก็อยากได้นั้นอยากได้นี้อยู่ตลอดเวลา จนนี่เองคือที่มาของกิเลสที่สะสมอยู่ในใจมนุษย์ และกิเลสนี้เองที่ทำให้เราค่อยๆ ถอยห่างไปจากพระเจ้า ถอยห่างออกไปจากความจริง ถอยห่างออกไปจากนิพพาน แต่ท้ายที่สุดแล้ว ในสัปดาห์หนึ่งทุกคนก็จะต้องหันหลังกลับ เพื่อหาทางคืนสู่นิพพานอีกครั้งให้ได้ ซึ่งก็มีเพียงวิธีเดียวเท่านั้นสำหรับมนุษย์ คือต้องงดทุกสิ่งที่เราเคยต้องการอย่างเกินพอดี ต้องตัดกิเลสให้ขาด ต้องตัดความต้องการให้ได้ และก่อร่างสร้างชีวิตในรูปแบบที่เรียบง่ายขึ้นมาใหม่อีกครั้ง...

แล้วในที่สุด จิตเราก็อค่อยๆ ถูกชำระล้างจนบริสุทธิ์ฟ่องใส และเมื่อนั้นเราก็จะเห็นทางกลับไปหาพระเจ้า...กลับคืนสู่นิพพานได้อีกครั้ง

